

25 år
i kamp mot urett

April 1977
Nr. 4 - 21. årgang
Løssalg kr. 3,—

Mye dyrkbar mark i Trøndelag

I hvert av de to Trøndelagsfylkene finnes det 800.000 dekar myr som kan dyrkes. I dag er det *samlede* oppdyrkede areal i de to fylkene på 700.000 dekar, så mulighetene er meget store. Det er Trøndelag Myrselskap som etter omfattende undersøkelser har kunnet legge frem disse tall.

Det viktige er nå at disse og andre jordbruksreserver snarest blir skikkelig utnyttet. Å sørge for at dette skjer, er en virkelig påtrengende samfunnsoppgave.

Når det passer slik, fremstiller SV seg som det eneste virkelige «nasjonale» parti i landet. På sitt siste landsmøte sørget imidlertid delegatene selv for at denne «nasjonale» maske ble revet vekk — grundig og for godt. Et parti som vil nekte enhver bevilgning til vårt norske forsvar, har ihvertfall ikke norske interesser for øyet.

Begrunnelsen for vedtaket er så krampaktig at det er vanskelig å holde latteren tilbake: Vårt forsvar kan bli brukt mot «arbeiderklassen» på samme måte som i Chile. Det skulle vært interessant å vite hvem av våre generaler SV har utsett til å spille

le Pinochets rolle her hos oss.

Nei, motivene må nok søkes på andre kanter.

Det er bl. a. opplagt at den samling av revolusjonære intellektuelle, som SV stort sett representerer, vil være imot alt som kan hindre dem i å gjøre sin re-

volusjon til virkelighet. Og det er vanskelig å tenke seg at den norske verneplikthær vil stille seg på de røde opprørernes side. Derfor må den bort.

Dessuten er det jo så at et militært angrep på Norge i dag neppe kan komme fra mer enn en kant, og det er jo på den kanten det mer enn halvkommunistiske SV har sine aller kjæreste brødre. Et resolusjonsforslag rettet mot undertrykkelse i øst, ble som bekjent på det samme årsmøte vannet ut til å inneholde

nærmest ingenting.

Det er bare ett ord som dekker SV's forsvarsfiendtlige holdning, og hvilket ord det er, skjønner alle likevel, så det er helt unødvendig for oss å sette det på trykk.

Heldigvis er det valg i høst, og da kan vi bli kvitt den skam det er å ha 16 representanter for et slikt parti sittende på Stortinget. Ihvertfall én parole for valget er etter dette klar nok: Fei forsvarsfiendene ut av vår nasjonalforsamling!

Vi må kreve av politikerne at de lever som de lærer

Kleppe mener det er urettferdig når han kritiseres for å ha brukt gratiskortet på fly for titusener av kroner uten å ha oppgitt denne fordel til beskatning. Så mange andre statsråder har gjort det samme før ham.

Er det virkelig mulig at han

ikke forstår forskjellen og hvorfor kritikken rammer ham spesielt og med rette? I hele sin statsrådstitid og før det har han gått hardhendt inn for å beskatte enhver liten fordel folk måtte ha, enten det nå er privat bærplukking det gjelder eller en flaske rødvin man får i gave.

Til en slik mann må det stilles særlig strenge krav om at han holder sin sti ren. Han kan rett og slett ikke høres med at han var i god tro når han unnlot å sørge for at hans egen store fordel kom til beskatning.

Vi er ikke imot at folk i spesielt krevende stillinger skal ha

en fordel eller to. Hva vi derimot slett ikke kan godta, er at ansvarlige politikere går hardt inn for «prinsipper» som skal ramme alle andre enn dem selv. Det vitner om et moralsk nivå som ikke er imponerende høyt.

Håvard

Sosialistisk «produktivitet»

I 1976 beskjeftiget Sovjetunionens landbruk — ifølge landets egen offisielle statistikk — 26,7 millioner mennesker. Det tilsvarende tall for USA var 4,3 millioner. De to lands folketall er omtrent de samme.

Hvem som produserer og selger korn og hvem som er nødt til å kjøpe det, er vel kjent for alle. (Kilde: «Danizdat», København).

Danske embedsmenn skal gjøre tjenesteplikt i næringslivet

2.700 danske embedsmenn i sentraladministrasjonen skal nå ut i næringslivet for å få utviklet sin horisont og skaffe seg større viten om det danske samfunn. Gjennomføringen av planen begynner til høsten med 20 unge nye embetsmenn, og man skal nå avskaffe den typiske danske embetsmann som går rett i statens tjeneste og blir der resten av livet.

Denne plan faller helt sammen med hva som ble foreslått i en innsendt artikkel i Folk og Lands marsnummer, bortsett fra at vår medarbeider også ønsker å ta lærerne med i en slik ordning. Hvilken norsk myndighet våger å ta tanken opp?

Oslo Kjemiske Arbeiderforening foretrekker å le av AKP(m-l)

Det er liten tvil om at ledelsen av Norsk Fjærfabrikk A/S og styret for Oslo kjemiske arbeiderforening vil høre mere fra de to arbeidere, Hilde Gangsnæs og Janet Tveit, som til årsmøtet i avd. 6, sendte inn en lang rekke resolusjonsforslag. Alle etter velkjent AKP(m-l)-mønster.

Forslagene krevde frie, forbundsvisе tariffoppgjør istedet for kombioppgjør og såkalt kopling av avstemningene, som ifølge forslagsstillerne uthuler streikeretten.

«DNA's ledelse har gått i spisen for den kombinerte og samordna oppgjørforma. Resultatet er etterkrigstidas dårligste tariffoppgjør. DNA/LO-ledelsens lønninger ligger skyhøyt over dem

vi arbeidere har. De skaffer seg sjøl privilegier.

Derfor mener vi det ikke er i arbeidsfolks interesse å stå tilsluttet DNA.» heter det bl. a. i skrivelsene til årsmøtet.

Det siste kan vi jo være enige i.

Et av forslagene gikk ut på full støtte til det ekskluderte styret i Sosiale etaters fagforening (SEF) og mot Norsk Kommuneforbunds vedtak om oppløsning av foreningen.

La det straks være sagt at SEF ikke er oppløst. Tvert imot er det nå to foreninger som bærer samme navn, nemlig AKP(m-l)s «gule» fagforening som er satt utenfor LO og ikke lenger har noen form for forhand-

lingsrett, og den gamle SEF som nå har kvittet seg med ugresset og er under full omorganisering.

Mens AKP-foreningen i sosialetaten bare har fått med seg deltidsstudentene i de kommunale ungdomsklubber og noen få aktivister i barnehageseksjonen, har det overveldende antall heltidsansatte gått inn i sin gamle forening, etter at de i splittesestiden har stått i den LO-beskyttede Sosialavdelingens personalforening. (SAP)

Stridighetene er likevel ikke slutt. Rettssaker er bebudet. Det gjelder SEF's æverdige fane som AKP har erobret og rettet til SEF-navnet.

Både AKP's gule forening og

Norsk kommuneforbund har nå sendt ut sine hvitbøker om årsakene til splittelsen.

I boken til AKP finner vi en faksimile av SEF-reportasjene i «Folk og Land» og «Arbeiderbladet». Underteksten lyder:

— Det er to aviser som mest ope har støtta terroren mot medlemmene i SEF, Arbeiderbladet og nazi-avisa Folk og Land. Kven andre ønsker spanske tilstander i norsk fagrørsle velkommen? —

Skal vi le eller gråte? Årsmøtet i Oslo Kjemiske arbeiderforening, avd. 6., foretrakk å le, og avviste selvsagt alle resolusjonsforslagene.

Junior

Nkomo på besøk hos sine østtyske oppdragsgivere

Den rhodesiske terroristlederen Joshuo Nkomo har nylig vært på besøk i Øst-Berlin, der han og kommunistlederen Honecker vedtok «nye tiltak som skal tjene den felles antiimperialistiske kamp og det fortsatte samarbeid mellom DDR's og Zimbabwes folk».

Møtet bekrefter antagelsene om at rhodesiske terrorister utdannes og urustes av det røde østtyske regime.

Les «Danizdat»!

Sakharov Høringens Komité, postboks 1035, 1007 København K, utgir regelmessig et stensilert skrift ved navn «Danizdat», en avledning av «Samizdat», som er fellesbetegnelsen på undergrunnspressen i Sovjetunionen.

«Danizdat» bringer dokumentarstoff om undertrykkelse både i Sovjetunionen og de andre østeuropeiske kommunistland. Det anbefales til alle som vil følge med i hva som virkelig skjer der borte.

Våre u-hjelppenger finansierer vold og terror

Av Jan Helge Grini

Herr redaktør!

Norske politikere har latt seg bite av mange politiske motebassiller gjennom tidene, men den for oss hittil dyreste er: U-HJELPEN!

Det eneste u-hjelpen bidrar til er å fremme verdenskommunismen, den erklærte fiende av individets frihet og nasjonenes selvstendighet. Ofte gis det u-hjelp til kommunistiske terrorgrupper av typen FNL. *Politikerne lar altså våre skattepenger gå til finansiering av vold og terror.*

De industrialiserte land blir som medlemmer av FN gjennom den såkalte uhjelpen tvunget til å innta rollen som viljeløs melkeku for de underutviklede nasjoner — en melkeku som når den er gått tom vil ende på slaktebenken!

FN propaganderer for en «rettferdig fordeling av jordens ressurser». Dette vil til syvende og sist bety den siviliserte verdens undergang.

(Forts. side 6)

Et britisk sammenbrudd ville være en ulykke også for oss

I påsken var antagelig ca. 8000 nordmenn på besøk i London, og det siste året har titusener på titusener vært på handelsbesøk på de britiske øyer. Fly- og fergeselskaper gjør store penger — fullastede båter og fly er dagens regel. Og vi vet alle hva det kommer av: Pundets sammenbrudd har gjort det mulig for oss andre med sterkere valutaer å leve og gjøre innkjøp der til spottspriser.

Av og til treffer vi NS-folk som er en smule skadefro i denne anledning. Det er ikke så rart, egentlig, for siden krigens tid er Storbritannia blitt stående som en fiende i bevisstheten. Det skyldes ikke minst den norske London-regjeringens radiosendinger under krigen. Det er klart at fem års rabiatt skamskjelling og bakvaskelse av alt som NS-folk het og alt hva NS-folk gjorde, har satt sine spor. Men vi gjør klokt i ikke å låse oss fast i en negativ holdning.

Vår livsform og vår kultur er avhengig av at de nord- og vest-europeiske samfunn står sterkt både politisk, økonomisk og militært, og det gjelder kanskje spesielt de to større makter i området, nemlig Tyskland og Storbritannia. Det er en ulykke og en stor fare for stabiliteten i vår del av verden at begge disse stater i dag er langt svakere enn de burde være.

Selv med en temmelig stor arbeidsløshet i Forbundsrepublikken er Vest-Tyskland likevel økonomisk ganske sterkt, og tross Baader-Meinhoff-bander og andre utvekster er landet også politisk relativt stabilt. Det som gjør Tyskland svakt, er at landet fremdeles er delt, og det ser dessverre ikke ut til at en samling er mulig før det skjer vesentlige endringer på verdensarenaen, dvs. at det røde imperium går i oppløsning.

Den annen hovedmakt i Nord- og Vest-Europa, Storbritannia,

har i etterkrigstiden stadig gått fra vondt til verre. Det er ikke bare tapet av koloniene som gjør dette, men dessverre også at de britiske folk har opplevd en moralsk svekkelse på vesentlige områder, særlig når det gjelder arbeids- og innsatsvilje. Produktiviteten i Storbritannia ligger på et meget lavt og ubehagelig nivå, streiker og annen arbeidsuro hører til dagens orden og på toppen av det hele kommer stadig voksende rasemotsetninger, takket være den meget store innvandring av ikkeeuropeere fra tidligere kolonier. Under disse forhold er det ikke underlig at den britiske økonomi strir med store vanskeligheter.

Noen tydelige tegn på en endring til det bedre i Storbritannia er vanskelig å få øye på. Politisk utgjør de to partiene National Front og National Party nye trekk i bildet, og de etablerte partier frykter dem. I lokale valg har nemlig de to nasjonale par-

tier oppnådd tildels oppsiktsvekkende resultater helt opp i 42% av stemmene. Denne suksessen skyldes imidlertid en nokså ensidig satsing på de sterke antiimmigrasjonsstemninger, og det er vanskelig ut over dette å skimte konturene av et virkelig nasjonalt gjenreisningsprogram. Hva Storbritannia nå trenger, er en mental fornyelse, en vilje til mobilisering for å bringe landet på bena igjen. Kanskje kan dette komme gjennom de nye partiene, men sikkert er det foreløpig ikke.

Hensikten med disse linjer er å understreke i hvor sterk grad Storbritannias svakhet og Tysklands deling angår oss som nordmenn. Vår fremtid ville fortone seg langt sikrere om denne svakhet og splittelse ble overvunnet. Og vi bør aktivt støtte enhver utvikling og ethvert tiltak som kan tjene dette formål.

Observator

I Spania vil 111 partier delta i valget

Det skal holdes parlamentsvalg i Spania i vår, og hittil har 111 — ett hundre og elleve — partier meldt fra at de vil delta. «Bare» ca. 90 av dem er foreløpig godkjent, men ingen skal ihvertfall kunne påstå at spanierne ikke har noe å velge mellom.

Blant de ikke godkjente partier er foreløpig kommunistene, men sterke krefter går inn for å

la dem delta. Begrunnelsen er at det bare er av det gode å få avslørt hvor svakt de i virkeligheten står. Godt informerte observatører mener at de maksimalt vil oppnå 5% av stemmene.

Man antar at det parti som vil få størst tilslutning, er den konservative Folkealliansen (Alianza Popular) under ledelse av Praga Iribane. Partiet har anta-

gelig ca. 30% av de stemmeberettigede bak seg. Forskjellige sosialistiske partier tilsammen har en omtrent tilsvarende oppslutning, men de ligger i en temmelig håpløs indre strid med hverandre, noe som vil redusere deres innflytelse. En tredje betydelig politisk faktor er det kristelig-demokratiske partiet, som ligger noe til venstre for sentrum, og som man mener represente-

rer rundt 20% av velgerne.

Dette er imidlertid alt sammen antagelser basert på forskjellige velgerundersøkelser. Deres pålitelighet varierer fra land til land, og det er derfor selvfølgelig ikke umulig at valget vil kunne by på overraskelser.

Observator

Svensk-chilensk selskap dannet

Det er sjelden at representanter for eller venner av Chile tar til gjemåle mot den massive hatpropaganda mot landet som drives i TV, radio og pressen. I Sverige er det imidlertid iferd med å skje noe. «Svensk-chilenska Sällskapet» ble nemlig dannet i april 1976 med advokat Ulf Hamacher som formann. På selskapets første årsmøte i februar i år holdt den chilenske ambassadør i Sverige, dr. Svante Thörnvall, et foredrag som vi her gjengir på grunn av de mange faktiske opplysninger som han gir:

«Chile har vært utsatt for en meget urettferdig, kostbar og velorganisert internasjonal kampanje, enda Chile er et forholdsvis ubetydelig land uten noen særlig strategisk og økonomisk betydning.

De kommunistiske og -infiltrerte massemedia har gjort alt

for å baktale mitt land. Med stadig gjentatte løgner og påstander tatt ut av løse luften har de forsokt å vinne den internasjonale folkeopinion for dette massive propagandaforsøk.

De fremstiller Allende som en sann demokrat, eller slik en svensk riksdagsmann sa det: «Et håp for den tredje verden». De beskriver hans regjering som et demokrati. De glemmer å nevne at det eneste han anstrengte seg for, hans eneste mål var å forvandle Chile til et kommunistisk diktatur. De glemmer også å nevne at både parlamentet og høyesterett offisielt ga uttrykk for at hans regjering ikke kunne godkjennes som konstitusjonell på grunn av gjentatte krenkelser av konstitusjonen og lovene.

De glemmer å nevne at mer enn 14.000 utenlandske terrorister og ekstremister ble sluppet inn i landet i Allendes regjeringstid. Man har heller ikke

nevnt at mer enn 100 politiske mord ble begått under hans regime. De glemmer å nevne de kubanske og nordkoreanske diplomatenes aktiviteter, som etter initiativ fra regjeringen åpent gikk ut på å trene chilenske og utenlandske ekstremister i geriljakrigføring.

Man har heller ikke nevnt den store mengde sovjetiske og tsjekkosllovakiske våpen som ble smuglet inn i Chile av kommunistekstremistene — det fantes håndgranater og kanoner for en styrke på 30.000 terrorister.

Man har tiet om korrupsjon og alle ulovlighetene innen Allendes regjering.

Har man forsøkt å beskrive hvordan landets økonomi ble ruinert? Gjennom den illegale konfiskering eller overtagelse av industribedrifter og jordeiendommer. All industri- og jordbruksproduksjon ble katastrofalt redusert frem til midten av 1973.

Til tross for at Allende fikk lån på vel en milliard dollar, ble hele valutaeserven brukt opp og låneavdrag ble ikke betalt. Den utenlandske valuta som var tilgjengelig, ble brukt til den store matvareimporten, mat som landet under normale omstendigheter hadde kunne produsere selv. Dessuten gikk valutaen til innkjøp av våpen til marxistgeriljaen.

Bare den lovlige «i-tolvte-time»-intervensjonen fra de væpnede styrkers side reddet Chile fra en blodig borgerkrig. Dette var et alvorlig nederlag for den internasjonale kommunismen og derfor grunnen til kampanjen mot Chile.

Den internasjonale kampanjen mot mitt land er blitt konsentrert om tre hovedpunkter: Om at demokratiet og menneskerettighetene er gått tapt og om de økonomiske problemene.

(Forts. side 6)

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansv. redaktør:

ROLF CHRISTIANSEN

assistert av en redaksjonskomité.

Jon Michelet må ta mye av skylden

Endelig har AKP(m-l) fått sin martyrdømme oppfylt. En Oktoberbokhandel er sprengt. Det eneste som ikke riktig klaffet, var at man ikke greide å få lagt skylden på «nazistene», enda «forfatteren» Jon Michelet satte det helt store hjulet igang. Å beskyldte politiet for å dekke og beskytte «nazistene», det er vel å bevege seg ganske langt bort fra dagens norske virkelighet.

Men Michelets rolle i dette er ikke bare latterlig. Han bærer også et stort medansvar for hva som er skjedd. Når han i sin sensasjons-roman «Jernkorset» gir en detaljert anvisning på hvordan man sprenger en Oktoberbokhandel, bør han ikke bli det minste forbauset over at ubalanserte elementer tar ham på ordet.

Michelet og AKP(m-l) gjør alt de kan for å forgifte vårt politiske miljø, for å skape bråk og uro overalt hvor de kan. De erklærer seg åpent som tilhengere av revolusjonær vold og truer «borgerskapet» med død og fordervelse. Når deres virksomhet, som i Tromsø, fremkaller vold mot dem selv, må de ta en meget stor del av skylden på egen kappe.

Å legge ansvaret for den økende voldsbruk på NS-folk og deres sympatisører, er under enhver omstendighet å sette tingene fullstendig på hodet. Når man ser på den urett og forfølgelse som NS-folk gjennom mer en tredve år har vært utsatt for, er det et under at ingen har grepet til hardere metoder. Men som vi før har skrevet: NS-folk er utvilsomt blant de frommeste tapere i historien, og at de skulle gripe til vold, er fremdeles en utenkelig tanke.

Fagbevegelsen og vi

Våre lesere vil ha merket seg at vi bringer stadig mer stoff fra de faglige organisasjoner. For en avis som anser faglig organisering som det viktigste uttrykk for folkets vilje og ønsker, er dette en naturlig ting.

I dette nummer bringer vi et par artikler som kan se ut til å stå i strid med hverandre, men det er bare tilsynelatende. For dette er vårt syn:

Vi støtter i dagens situasjon enhver LO-tilsluttet fagforening som effektivt bekjemper AKP(m-l)s infiltrasjon. Maoistenes hensikt er nemlig ikke seriøst faglig arbeid, men bare å misbruke enhver forening til å undergrave friheten, til å så misnøye og ufred og til å bringe oss inn under et jernhardt kommunistisk diktatur.

Samtidig er vi for at fagbevegelsen skal være uavhengig av alt partivesen og ha sitt eget selvstendige liv. Derfor betrakter vi med stor interesse den utvikling i retning av en partiavhengig fagbevegelse som Yrkesorganisasjonenes Sentralforbund representerer.

Hver på sitt vis representerer dette tendenser i retning av at den arbeidende kvinne og mann får større innflytelse på styre og stell i vårt land.

VI MÅTTE TALE ET SPRÅK SOM MANGE NORDMENN IKKE FORSTO

Herr redaktør!

Jeg synes det er meget for-tjenstfullt at Folk og Land tar opp sak etter sak fra okkupasjonstiden og forklarer både hvorfor vi NS-folk gjorde de forskjellige ting og hva vi oppnådde eller ev. ikke greide å oppnå. Det stoff De bringer får klart frem hvordan NS-folk arbeidet for å bedre nordmenns kår så langt det var mulig og for å tjene Norges sak både på kort og lengre sikt.

Hva man kan spørre om, er hvorfor så få forsto og forstår noe av dette.

Jeg tror forklaringen ligger snublende nær, men at vi heller ikke selv i tilstrekkelig grad var oppmerksom på hvilken betydning det hadde.

Alle vi som sto i ansvarsstilling under okkupasjonen, vil huske måten vi måtte arbeide på. I langt de fleste saker var oppgaven å få tyske myndighetspersoner til å forstå og akseptere norske synspunkter og krav. For å greie dette, måtte vi tale og skrive på en måte som først

og fremst gjorde saken klar for tyskerne. Det var deres terminologi vi måtte bruke, det var deres måte å uttrykke seg på som i slike saker var den mest hensiktsmessige. Denne metoden måtte brukes både i direkte kontakt og også offentlig i taler og artikler.

Hva var følgen av dette? Jo, at andre nordmenn oppfattet vårt sprog som «tysk», og de forsto oftest slett ikke hensikten og meningen med det hele. Med andre ord: At vi talte nordmenns sak overfor tyskerne, fjernet oss fra dem hvis sak vi talte.

Andre nordmenns manglende evne til å forstå vår uttrykksmåte og det spill vi måtte spille, kom bl. a. tydelig til uttrykk i rettssaken mot Quisling. Når man i dag igjen leser det trykte referat, kan man bare enda en gang fortvile over den vanvittige tolkning av de dokumenter som forelå. «Men det var jo ikke slik» sa Quisling gang på gang. Hans forklaring og tolkning ble imidlertid slett ikke hørt. Kan-skje var det ikke bare ond vilje

som var grunnen til det — kanskje lå noe av forklaringen i at dommere og aktor var uten evne til å forstå det språk som var brukt og hvorfor.

Med noen rett kan man hevde at vi burde greid begge deler, altså å overbevise både tyskere og våre landsmenn på samme tid. Men det var ikke så lett. Oppgavene var mange og vi forholdt oss på. Dessuten var tiden knapp. Og enda viktigere: Om vi i klarspråk hadde fortalt det norske folk hva vi var ute etter, ville det antagelig ha vanskeliggjort og skadet de saker vi ville fremme av den grunn at et slikt språk ville ikke tyskerne forstått. Og å oppnå fordeler for Norge hos og overfor dem, var tross alt den viktigste oppgave for oss.

Jeg skriver dette bl. a. til opplysning for dem som i dag studerer skrifter og dokumenter fra okkupasjonstiden. Det er viktig at de holder klart for seg med hvilken hensikt det meste er talt eller skrevet.

Kretsfører

Forhåndsbestill Melsoms nye bok til gunstig pris!

Odd Melsoms nye bok «Nasjonal Samling og fagorganisasjonen. Et supplement til okkupasjonshistorien» vil komme til å koste kr. 80,—. De som forhåndsbestiller og -betaler boken, vil imidlertid få 15% rabatt, slik at prisen blir kr. 68,— fritt

tilsendt.

Om man forhåndsbestiller og -betaler den nye bok og samtidig den tidligere «På nasjonal uriaspost», vil de kunne leveres til en samlet pris av kr. 120,—, fritt tilsendt. Det er en besparelse på kr. 25,—.

Dessuten tilbys nå «På nasjonal uriaspost» for kr. 45,— pr. stk. ved bestilling av 3 eks. eller mer. Det er sikkert mange i familien eller blant dine bekjente som bør få boken i gave.

Bestillingskupong finner du på side 7.

Kr. 33.452,- kom inn til Hjelpeorganisasjonen sist høst. Hvor mye blir det i vår?

Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede vil med dette si en hjertelig takk for de bidrag som vi har mottatt i tidsrommet august—desember 1976. I dette tidsrom kom det inn Kr. 33 452.

Bidragene fordelte seg på tidsrommene august—oktober med kr. 10 926, og november—desember med kr. 22 546 etter forutgående oppfordringer i dette blad. Antallet bidragsyttere ut-

gjør i den første perioden 120 og annen periode 170. Bidragenes gjennomsnittlige størrelse kr. 91 og 132. Det alt overveiende antall bidragsyttere gir 50 og 100 kroner hver gang. Ikke så få gir 200 kroner og mere. Det fortjener også å nevnes at vi mottar flere regelmessige bidrag på beløp under kr. 50. Vi gleder oss stort over den trofaste gjergleden og kan forsikre at

hver øre kommer vel med. Hjertelig takk til hver enkelt giver!

Så håper vi at enda flere vil benytte postgiroblanketten denne gang og dermed rekke en hjelpende hånd til dem som ble skadet for livet som følge av sin krigsinnsats. Noen hver av oss har sitt å stri med i det daglige. Mange kan ha tapt meget. De krigsskadede er blitt tilføyet en varig og uopprettelig invaliditet. Dette kaller på vår solidaritet. Det kunne like gjerne vært deg eller meg som var rammet.

Oslo, 20. mars 1977
HJELPEORGANISASJONEN
FOR KRIGSSKADEDE
FRONTKJEMPERE OG
FALNES ETTERLATTE

Eivind Saxlund

Et postgirokort til bruk ved innbetaling av bidrag til Hjelpeorganisasjonen følger med dette nummer.

HJELP OSS Å HJELPE

HJELPEORGANISASJONEN FOR KRIGSSKADEDE FRONTKJEMPERE OG FALNES ETTERLATTE

Postboks 1407 - Vika, Oslo 1. Postgirokonto 180 70

KAST IKKE VRAK PÅ DUGNADSTANKEN!

På Arbeiderpartiets landskvinnekonferanse sist i mars høstet den handikappede Jorunn Loktu fra Vestfold stort bifall da hun uttalte at serviceorganisasjonen Lions' «Røde Fjær»-aksjon for reising av et helse-sportsenter i Nord-Norge var en skam. Resonnementet er velkjent bl. a. fra Arne Skouens sterke argumentasjon i Dagbladet: All hjelp til vanskeligstilte skal komme fra myndighetene — «velde-dighet» skal være bannlyst.

I prinsipp er vi selvfølgelig enig i at samfunnet som sådant

har plikt til å hjelpe de som er i nød, men det er ikke klokt å hoppe bukk over at saken også har en annen side.

Dugnadstanken har en lang tradisjon i vårt folk, og vi skal vokte oss vel for å kaste vrak på den. Det dreier seg her nemlig ikke bare om penger, men også om hjertelag. Hvis den dag kommer at vi skyver andres u-lykke fra oss fordi vi har gjort vår plikt over skatteseddelen, da er vi blitt et dårligere folk. At jeg selv personlig har ansvar for min neste og min folkefelle, er en

tanke som ikke må få lov til å dø. At et personlig engasjement er en selvfølgelig borgerplikt, er den gamle dugnadstankes hovedinnhold som bør og skal leve videre.

En ting til: Offentlig byråkrati er langsomt og tungdrevet og kan vanskelig til enhver tid lind-re all nød og dekke alle behov. Hvis det skulle bli «en skam» å rekke en hjelpende hånd, da vil-le sikkert mange bli uten den hjelp de trenger. Og det er vel ikke meningen?

Frimann, Oppegård

Hvem er det som gjør dette?

Herr redaktør!

Hvem er det som under pene etiketter som «frigjøring», «gjenforening» osv. etter krigen har myrdet millioner av forsvarsløse mennesker?

Hvem er det som kidnapper og snikmyrder politiske motstandere?

Hvem er det som bruker det pene ordet «familieplanlegging» for fosterdrap?

Hvem er det som har bygget «muren» gjennom Tyskland og myrdet massevis av mennesker der?

Hvem er det som omgås mordere og snikmordere og gir dem

all sin støtte, til og med bidrag av skattepenger?

Når mordere og snikmordere «arbeider» for å bli diktatorer hvem er det da som kaller det for «demokratiseringsprosess»? Jeg bare spør.

Jøssing, Akershus

Nasjonale forfatteres forening?

Herr redaktør!

Det interesserte meg meget å lese hva De skrev om «vår norske undergrunns litteratur»: At det ligger hundrevis av utrykte manuskripter rundt om i NS-folks skrivebordsskuffer. Jeg kan

bekreffe at det ligger et par i mine.

Var det ikke en idé å stifte en Nasjonale Forfatteres Forening, der enhver kunne bli medlem som sendte inn et manuskript med nasjonalt emne til oppbevaring? Ellers burde fore-

ningen arbeide for å få trykket noen av disse manuskripter.

Jeg er sikker på at De, herr redaktør, vil ta imot alle henvendelser fra ev. interesserte og etablere kontakt mellom oss.

P. R.

Trygd til alkoholmisbrukere er falsk humanisme

Herr redaktør!

— Samfunnet skal ikke støtte opp under udugelige individer og underholde arbeidssky folk som bare går og slenger, og ikke ønsker å arbeide. Vi vil ikke vite av noen falsk humanisme som får oss til å understøtte og flaske opp all slags udugeligheter. — Dette sa Gulbrand Lunde som

en kommentar til et av hovedpunktene i Nasjonal Samlings sosialprogram.

Det er gått annerledes. Parker og sentrumsgater er i dag blitt søppelplasser for boms og fyllicker som fritt får utfolde seg, og i utkantstrøkene herjer bander av berusede barn og halv voksen ungdom, vel vitende om at ingen vil gripe inn mot dem.

Etter at løsgjengerloven ble opphevet står politiet nærmest maktesløse når det gjelder arrestasjoner, — og anbringelser i

arbeidsleirer er en uhyggelig nazistisk tankegang som ikke må ytres.

Det er Arbeiderpartiets uansvarlige sosialpolitikk som må ta skylden for tilstandene. En politikk som støtter opp om arbeidssky personer og fullt ut innbyr til alkoholisme og udugeligheter.

Nå har også rikstrygdeverket fulgt opp linjene ved å gi uføretrygd på grunn av alkoholisme, mens lovens klare bokstav sier at alkoholisme alene ikke gir grunnlag for pensjon.

Rikstrygdeverkets egenmekti-ge opptreden vil bety at alle avgjørelser kan treffes etter gjen-nomgåelse av edruskapskontorenes registre over alkoholikere. Sykdom utenom selve alkoholis-men kommer ikke lengere inn i bildet.

— Det hele virker skrem-mende når vi vet at mange ar-

beidsløse ungdommer nå ser på alkoholismen som en utvei til å skaffe seg livsvarig pensjon, og derfor forener det behagelige med det nyttige ved først å be-søke vinmonopolet; — senere edruskapskontoret.

For de gamle alkoholikere spiller rikstrygdeverkets nye «fylletrygd» ingen rolle, da disse som oftest er svekket av syk-dommer som vilde ha berettiget til uføretrygd etter de opprin-nelige bestemmelser.

SKREMMENDE er også Mette Ringen, lederen for de to avrusningsstasjoner i Oslo. Fra tidligere vet vi at hun kategorisk nekter å underrette foreldre når deres mindreårige barn blir inn-bragt på institusjonen. Lite kjent er at hun også avviser politiet på dets leting etter forsvunne personer, enten det nå er 14-

(Forts. side 6)

Oppfordring til samarbeid

Herr redaktør!

Hvis det er en ting som kjen-netegner de unge på den nasjo-nale fløyen av det norske poli-tiske liv, så er det krangel, split-telse og personlige motsetninger. Våre fiender elsker dette, de vet nemlig at så lenge denne tilstan-den varer, har vi INGEN mulig-het for å vinne frem!

Selv sitter jeg i ledelsen for en av de «største» gruppene her i landet, og jeg oppfordrer herved de andre gruppenes ledere til å kontakte hverandre for samar-beidsforhandlinger. La oss glem-me gamle motsetninger, person-lige ambisjoner og egoisme, og

forene våre krefter i en sterk, slagkraftig og seriøs nasjonalbe-vegelse. Bare gjennom dette kan skape et grunnlag for en even-tuell seier, og få FOLKETS til-lit.

Ballen er kastet! Det er opp til oss selv om vi vil arbeide til felles beste eller ikke, men jeg vil så innstendig jeg kan opp-fordre ledere og medlemmer av de forskjellige bevegelsene — også min egen gruppe — til å tenke over det jeg har skrevet. Vi må sette folkets interesser over snevre egeninteresser. Der-for er en samling ENESTE vei.

S. H.

Grusom avlivning av selen?

Herr redaktør!

Det er godt at «Folk og Land» også har evnen til å for-arge lesere innen egen krets.

Selv kom blodet mitt i kok da jeg leste bladets forsvar av norsk selfangst utenfor New Foundland.

Uansett utryddelse av selbe-standen, eller ikke, er det de grusomme avlivningsmetoder som har fått enhver dyrevenn til å reagere, hvilket «Folk og Land» ikke kommenterer med et ord.

Mange av de nordmenn som idag forsvarer den barbariske selfangst har undertegnet pro-testen mot småfuglefangsten i bl. a. Italia.

Hvor er logikken?

18-årig leser, Hadeland

Kjære 18-årige leser! Vi er meget glad for å motta brev fra deg når du har innvendinger og håper du vil fortsette å skrive til oss når du har noe på hjertet. Men vi er ikke helt enig med deg.

Det er visse realiteter vi ikke kan se bort fra. Mennesket er dessverre et rovdyr som ernærer

seg og kler seg på bekostning av våre medskapninger. Poenget er at dette må foregå på en måte som koster disse medskapninger minst mulig lidelse. I denne for-bindelse er det å si at fagkyndige zoologer går god for at avlivnin-gen av selen skjer så humant som det under de gitte forhold er mulig. Metodene skiller seg i prinsippet ikke ut fra hva som foregår på et slakthus, og ingen slipper ut som selfanger før han har gjennomgått et kurs i hvor-dan det slaktes på forsvarlig måte.

Dessuten er det en side av saken du glemmer: også selen er et rovdyr. Hvis den får lov til å formere seg fritt, vil det gå ut over våre fiskeressurser. Det er allerede nå utrolige mengder fisk som trenges for å ernære selstammen. Og dette er en ernæringskilde mennesket i høy grad trenger. Hvem skal dispo-nere disse ressurser: Selen eller en sultende menneskehet?

Hvis du har innvendinger mot denne tankegang, er du hjertelig velkommen til å gjøre rede for det.

Red.

Inkonsekvent?

Herr redaktør!

At Folk og Land's redaksjon består av en usedvanlig samling rotehuer, har jeg lenge forstått, og i marsnummeret blir det be-krefta enda en gang.

På første side står det at verda trenger «en dypt forankret og u-rokkelig vilje til å la andre men-esker ha andre oppfatninger av sannhet og rett uten derfor å hisse til hat og til forfølgelse av dem», men på samme sida blir det hetsa mot Bjørn Nilsen for den jobben han har gjort i

forfatterforeninga. Slik kan bare rotehuer skrive.

m-l-er, Oslo

Vi har ikke hetset mot Bjørn Nilsen fordi han har meninger. Derimot har vi sterkt påtalt at han — i likhet med så mange andre maoister — har misbrukt et tillitsverv, dvs. at han har ut-ført en uverdige handling. Det er noe helt annet enn å hetse mot en person fordi og alene av den grunn at vedkommende har en mening.

Red.

Dersom tyskerarbeiderne hadde mistet sin stemmerett, ville Arbeiderpartiet ikke vunnet flertallet

Herr redaktør!

I deres avis for mars 1977 finner jeg en artikkel med tittelen «Kan man også i fremtiden arbeide ustraffet på fiendens flyplasser?». Svaret på dette spørsmålet avhenger av hvem som vinner eller mener å ha vunnet krigen. Hva jeg i denne forbindelse har opplevd etter den annen verdenskrig i dette land hører med til svindelen og korrupsjonen som måtte til for at etablisementet skulle få virke uforstyrret. Dette forhold er så stort at jeg i denne forbindelse ikke har til hensikt å behandle det. Det er imidlertid et annet forhold som herr Ole Nilsen trekker fram i sin artikkel som jeg antar fortjener litt oppmerksomhet.

Av Harry Lindstrøm

I sin artikkel skriver herr Ole Nilsen at NRK burde fortelle oss hvor mange norske sjømenn som ble drept under flyangrepene på konvoi PQ 17.

Konvoi PQ 17 ble samlet på Island forsommeren 1942 og begynte sin tjeneste i juli 1942. PQ 17 omfattet 37 skip:

Av disse skip var:

Fra USA	20 skip
Fra United Kingdom ..	12 »
Fra Sovjetsamveldet ..	2 »
Fra Holland	1 »
Fra Panama	1 »
Fra Norge/Panama/USA	1 »

Dersom det i denne konvoi PQ 17 var noe norsk skip så var det skipet Troubadour som var et skip som var registrert i Pa-

nama, men som var eiet av norske og amerikanske interesser.

På dette skip Troubadour ble det mytteri mens skipet lå på Island og tillike ble en stor del av mannskapet arrestert i Murmansk da mannskapet ikke kunne la russiske kvinner i fred. (Det er mulig det var i Archange-)

Av denne PQ 17 konvoi ble 23 skip senket, 9 skip ble forlatt av sine mannskaper og 4 skip kom frem til russisk havn. PQ 17 hadde opprinnelig en militær eskorte på 19 skip, men nord for Bjørnøya fikk krigsskipene ordre om å forlate konvoien og PQ 17 konvoien fikk ordre om etter

beste evne egenhendig å komme til russisk havn.

PQ 17 ble i det vesentlige senket av tyske fly som hadde sin stasjon på Bardufoss og på Banak flyplass. Banak var noen dager tidligere blitt angrepet av russiske fly, men plassen var brakt i så god stand at angrepsflyene på PQ 17 kunne bruke flyplassen som base for sine angrep.

Uten norske arbeidere ville ingen flyplass i Norge kunne holdes i brukbar stand for tyske fly. Jeg var før krigen ansatt ved NKL som forteller og hadde mine arbeider på kaien. Jeg hadde i flere år opplevd at kaiarbeidere foraktelig spyttet på kaien og stakk sine hender i bukse- (Forts. side 6)

Herr redaktør!

Noen år etter at Nasjonal Samling var blitt stiftet 17. mai 1933 hendte det en sjelden gang at det i vår avis kom et innlegg med angrep på kristendommen. Ofte forekom det når Quisling var ute på en lengre reise så han først ble oppmerksom på det ved hjemkomsten. Han grep da straks inn mot det og forbød det hver gang et slikt innlegg stakk hesteskoen frem. Som vi alle vet hadde vi på vårt program et punkt som het: Kristendommens grunnverdier vernes. Det sto der helt fra programmet ble laget i 1933 og frem til oppløsningen av NS i 1945. Under okkupasjonen viste også vår Fører tydelig sitt standpunkt i denne sak. Han ville ha et bispekollegium hvor han selv var tilstede ved møtene og gjerne ville ha et ord med i laget. Og dette nettopp for å styrke kristendommens sak i Norge, hans inderlige ønske var å lage mange flere kirker og kirkesogn foruten å utvide kristendomsundervisningen på skolene. De røde hadde jo i mange år stadig klart å mins- (Forts. side 6)

Hvordan jeg tenkte og tenker

Første del av denne sterkt personlige artikkel sto i marsnummeret.

II

Selvfølgelig ble jeg dømt. Vi ble som kjent dømt etter provisoriske anordninger gitt av den norske regjering i London — uten at vi visste det — og som stikk i strid med Grunnloven ble gitt tilbakevirkende kraft. Senere har som kjent svenske folkerettslærde ved *Institutt for internasjonell og offentlig rett* i Uppsala betegnet det som misbruk av ord å kalle dette for et rettsoppgjør. Selv ble jeg dømt til å betale en bot på 3000 kroner etter først å ha vært i såkalt fengslig forvaring i 96 dager. En del av denne tiden fikk jeg være

Av Ola Kvisle

heime å arbeide og betalte 4 kroner dagen til vaktgodtgjørelse. Boten fikk jeg betalt ved å låne penger av en mann som var aktivt med i heimefronten, — vi fikk tiden med oss og jeg fikk tilbakebetalt dette lånet et års tid etterpå. Jeg erkjenner ingen skyld; for jeg handlet ut i fra ren skjær idealisme og uten den minste tanke på egen vinning da jeg meldte meg inn i Nasjonal Samling.

Men etter den 2. verdenskrig slutt har vi jo fått informasjon som gjør at jeg har fått et annet syn på litt av hvert. Særlig har avsløringen av de tyske nazisters mord på jøder i gasskamre gjort et sterkt inntrykk. Men dette var jo ikke kjent før etter krigens

slutt. Etersom dette med gasskamrene ble kjent i mai og juni 1945 skrev Drammens Tidende og Buskerud Blad: «Dette var virkelig en av krigstidens store hemmeligheter» og videre forundring over at den vel utbygde engelske og franske etterretningstjeneste ingenting visste om dette før krigens slutt. Hitler ville jo sende jødene til Palestina — han ville at de skulle ha sin egen nasjonalstat der — men kunne ikke få gjort det under de rådende forhold. Og så ga han altså Adolf Eichmann fullmakt til å ta seg av jødene — og han drepte i gasskamre. Dette var virkelig fæle greier — nesten like fælt som det som Victor Kravchenko i boka: «Jeg valgte fri-

heten» har fortalt fra Sovjetsamveldet. Jeg har også lest Osvald Harjo: «Moskva kjenner ingen tårer» og hva Randi Samuelson har fortalt: «Randutsjka» og en av bøkene til Solsjenitsyn og jeg hørte opplesningsserien i radioen fra Isac Deutscher: «Den store terror», såvidt jeg husker. Robert Conquests bok av samme navn der denne mener at 30—35 millioner mistet livet under de rødes terror i Sovjetsamveldet har jeg ikke lest. Såvidt jeg forstår nå så har Hitler lært mye av Stalin (som han fordømte) i retning av å la det hemmelige politi arrestere folk midt på natten og anbringe dem i konsentrasjons- og arbeidsleire.

Det som forvirret meg var (Forts. side 6)

Borgi er funnet

I vårt marsnummer etterlyste en takknemlig jøssing førstebe- tjent Borgi ved «hine hårde dagers» grensepolitiet. Han ville gjerne takke ham fordi han i 1943 ble reddet fra tysk dødsdom.

Det gleder oss å kunne fortelle at Borgi i mellomtiden er oppsporet, og at de to er kommet i kontakt med hverandre.

MÅNEDENS «PERNILLE»:

ER DET MULIG Å FÅ STENEN OVER KANTEN?

Den tredimensjonale rolle som yrkesutøver, mor og hushjelp kan undertiden ligge i overkant av et enkelt menneskes yteevne. Siste ukenslutt hadde jeg bedt gjester til aftens, lørdag ettermiddag kom mitt opphav på overraskende visitt og sannelig dukket det opp noen på søndag også.

Mens jeg søndag aften holdt på med den sjette oppvasken i løpet av 42 timer, dukket Sisyfos opp i mine tanker. Hvorfor straffet de greske guder han for at han satte Korintns innbyggere høyere enn dem og derved høstet gudenes vrede med den evige stentrillingen opp en fjellside? Hvorfor plasserte de han ikke på et kjøkken, omgitt av uendelige stabler oppvask, hvor han hver gang han polerte det siste glass, så nye stabler bæres inn. Det måtte da være verre enn stenen som alltid rullet ned igjen hver gang han var nesten oppe ved toppen. Slik hadde han i alle fall fri

hver gang han gikk ned igjen for å ta fatt med stenen på ny.

Gudene kom vel ikke på idéen med oppvasken, for de vasket antagelig ikke opp selv. Forresten har jeg vanskelig for å forestille meg nåtidens guder over oppvaskummen også.

Men allerhelst burde vel gudene ha straffet Sisyfos ved å pålegge han å rehabilitere seg selv. Hans brøde var å gjøre alt for å hjelpe Korintns innbyggere, og derved uteskete han gudenes vrede, noe Sisyfos burde ha visst — som alle som går på tvers av gudenes luner.

Jeg er ferdig med glassene, det er tallerknenes tur.

Det ene menneske, Sisyfos, mot hele Olympen. Eller var det noen som forsvarte han før Zeus uttalte dommen? Hevet Athene røsten og sa at hun kunne forstå Sisyfos, han var jo bare et menneske? Sa også Hermes noe til hans forsvar, Korint var jo en handelsby? Så var

ikke det å dømmes til å rehabilitere seg selv det riktige allikevel, for det kunne komme til å lykkes. Da heller oppvask eller stenen.

Jeg våkner først av tankene da jeg knuser en kopp. Altså ikke oppvask heller, Sisyfos kunne jo komme på den idé å knuse servise til det ikke var mer tilbake. Altså stenen allikevel.

Naturligvis hadde Sisyfos muligheten til å redde seg. Hvis han, mens han holdt på med å skaffe Korint vann, hadde hørt på tordenen fra Olympen, innstilt arbeidet og latt Korintns innvånere seile sin egen sjø.

Jeg vet at mor har fortalt at det ble holdt krigsråd i familien da de norske jødene ble arrestert. Morfar mente man burde demonstrere og melde seg ut av NS, men mormor, som allerede var medlem av «Fedrelandslaget» og gikk inn i NS i 1934, var av den oppfatning at det ville skade Norges

sak å gjøre det. Morfar gikk til minister Skancke, som han kjente, og fikk det svar at overgrepet mot jødene var planlagt og utført av Rikskommissariatet, og at Skancke var like forferdet som han. Deretter ble de enige om at bare ved fortsatt innsats fra NS' side kunne Rikskommissar og hans drabanter bremses og norske interesser ivaretas.

En god venn av far meldte seg ut av NS etter Stalingrad og klarte til og med å komme på Grini et par måneder før krigen sluttet. Han reddet skinnet, og det så godt at han ringte en stund etter at far kom ut etter soningen for å meddele han at vennskapet var å betrakte som fortid fordi han ikke ville ha noen forbindelse med en landssviker.

Mormor, og hele familien kunne også ha reddet seg dersom de hadde hørt på tordenen fra gudene i London og latt det okkuperte Nor-

ge seile sin egen sjø overlatt til Rikskommissærs luner og makt-syke. Men som Sisyfos tenkte de ikke på seg selv. Korint for den første, Norge for de andre — selv om gudenes vrede ville komme.

Oppvasken er ferdig. Jeg har hentet frem Albert Camus' essay «Myten om Sisyfos». Sisyfos' storhet, skriver Camus, ligger i at han alltid vendte tilbake og hentet stenen. Kanskje vil han en dag få den over kanten av platået oppe på fjellet.

Så ligger også de landssvikdømtes storhet i at de gjør det samme. Forskjellen er bare den at Olympens guder lot Sisyfos i fred med sin sten, mens nutidens sitter på toppen og forsøker å skyve den utfor igjen hver gang de fordømte holder på å få den over kanten.

Pernille

Hvordan jeg . . .

(forts. fra side 5)

Hitlers avstandtagen fra bolsjevismen og alt dens vesen. I 30-årene var det jo nesten hver dag bilder av Hitler på talerstolen både i Nationen og Buskeruds Blad. — *det* hadde Hitler sagt og *det* hadde Hitler sagt. En fikk nærmest inntrykk at Hitler var den virkelig store statsmann som skulle få orden på saker og ting etter at det demokratiske styre (som var før) hadde spilt fallitt i Tyskland og kampen sto mellom kommunismen og nasjonal-socialismen. Denne drakampen endte dengang med seier for det autoritære *nasjonalsosialistiske tyske arbeiderparti* hvor Hitler var fører og ble Rikskansler. Dette skulle være et *bolwerk mot bolsjevismen*. Dette hørtes jo bra ut og det var vel helt dette som gjorde at Hitler fikk lånt penger i England og Amerika — til Tysklands opprustning. Men Hitler fikk litt for stor fremgang og det kom til komplikasjoner. Hitlers overgrep mot Tsjekkoslovakia skapte uro i hele den vestlige verden og vanskeliggjorde Tysklands mer rettmessige krav på å få «Danzig og Korridoren tilbake til riket». Hitler forhandlet med Polen, England og Frankrike og verden holdt nærmest pusten i spenning i juli og august 1939. England og Frankrike henstilte til Polen å ikke fire en tomme og sa klart fra at det ville bli krig hvis Tyskland satte makt bak sine krav. De forhandlet også nokså intenst med Sovjet (Stalin) om å være med å garantere Polens

KAN DE HJELPE MEG Å RENSKRIVE

på maskin et utvalg av min mann, Kai Normanns etterlatte dikt med nasjonale, lyriske og religiøse emner. Jeg vil nødig at de skal gå tapt. Henv. Katharina Aall Normann, Wergelandsveien 5, Oslo 1. Tlf. 11 09 89.

DOG VERKLIGEN SEX MILJONER?

För Nkr. 10,— erhåller du denna intressanta skrift. Levande Jord, Lakegt. 3, 133 00 Saltsjöbaden, Sverige.

TYSK WIKING-UNGDOM

ønsker Samarbejde, Besøk, Fællesture og Løjre med norske nationale Mennesker eller Grupper. Henvendelse Ursula Lorentsen, Edderup Østergård, 8970 Havndal, Danmark.

QUISLINGS BOK «RUSSLAND OG VI»

ønskes kjøpt av gammel NS-kjemper. Billett merket «127» til Folk og Lands ekspedisjon.

grenser men lykkedes ikke. I stedet gjorde Stalin og Molotov vennskaps- og ikkeangrepspakt med erkefienden Hitler og dermed våget Hitler å bruke makt, noe han ellers ikke hadde våget, så vidt jeg forstod. Tyskland og Russland delte da Polen imellom seg i september 1939 og de grenser som England og Frankrike dengang garanterte, og som gjorde at de erklærte Tyskland krig den 3. september 1939, de fikk Polen aldri igjen. Russerne forsynte seg bra med polske landområder og Polen fikk igjen en stor del av det tidligere tyske Øst-Preussen. Tyskerne brøt ord og avtaler flere ganger men heller ikke England, Frankrike eller Sovjet holdt *sine* løfter. Dette var uhyggelig.

Jeg har grublet litt på hvorfor Sovjet gjorde vennskaps- og ikkeangrepspakten med Tyskland i august 1939. Var det for å få Tyskland i krig med England og Frankrike — for senere å utbre kommunismen i et krigsherjet Europa? Ja, dette har jeg trodd. Men etter at jeg fikk høre (Isac Deutscher — opplesningen i radioen) at Stalin hadde likvidert storparten av det russiske officerskorpset under utrenskningene i «tredveåra» er jeg kommet til at jeg kanskje trodde litt for stygt om Stalin akkurat hva dette angår. Med bare et lite antall offiserer igjen kan det være at Stalin ikke turde si nei til Hitlers «vennskap»?

Men — etter krigens slutt opplevde vi at det nærmest var bare en mann som fikk skylda for hele krigen og det var Adolf Hitler. Jeg ser det ikke slik; men noen fredens mann var han jo heller ikke. Det var vel slik som Knut Hamsun sa — etter å ha snakket med Hitler: «Han var ingen fin mann». Hamsun var jo ellers tyskvennlig; og han var harm over den urett som ble begått mot Tyskland etter den 1. verdenskrig. Denne urett skapte vel krise i hele Europa og det ble grobunn for kommunisme og nasjonalsosialisme. En tredje grunn til at jeg ikke var så tyskfiendtlig (som det store flertall her i landet) var at jeg kjente til Englands plutokratiske maktmisbruk i flere generasjoner — utbytting av arbeidsfolk — til og med barn — i grubene m. v. innenlands og økonomisk utbytting av koloniene. Men det som gjorde sterkest inntrykk på meg var at jeg i konfirmasjonsalderen leste boka: «Blant Boere i fred og krig» av en nordmann som bodde i Transvaal og som også var med på boernes side i

kampen mot engelskmennene 1899—1902. Henrik Ibsens dikt: «Terje Vigen» gjore også sterkt inntrykk på meg. Nest etter Fridtjof Nansen var Terje Vigen min ungdoms helt. De som leser dette skjønner sikkert at når jeg ingen sympati hadde hverken for England, Frankrike eller Sovjetsamveldets politikk så var jeg ikke så ensidig tyskfiendtlig som de fleste andre nordmenn. Og da krigen kom til Norge 9. april til 10. juni 1945 så tenkte jeg akkurat som Viktor Mogens at det var ikke *vår* krig — det var en krig mellom stormaktene om den tyske malmtransporten langs norskekysten til Tyskland som England og Frankrike forsøkte å stanse. Tyskerne hadde spionert og kjente til de engelsk-franske planer om å minelegge norskekysten og jeg hørte hva utenriksminister Halvdan Koht i radioen om kvelden den 8. april 1940 etter at England og Frankrike hadde lagt ut miner på 3 steder på norskekysten. Koht sa om dette at «*Det er ei flagrant krenkving av Noregs nøytralitet og videre: «England og Frankrike fører krigen over på Norges grunn — Kva vil tyskerne nå foreta seg?»*

Forts. neste nr.

Quisling og . . .

(forts. fra side 5)

ke antallet av religionstimer i skolene og man hørte faktisk ikke sjelden om at ateistiske lærere fikk slippe til og undervise i dette fag. Som mor til flere skolebarn opplevet jeg dette på nært hold. På grunn av all den løgn som har versert omkring i vårt folk om oss synes det meg nødvendig å skrive en artikkel også om dette.

K. N., Oslo

Våre u-hjelp . . .

(forts. fra side 2)

På det humanitære hjelpearbeids område er aktiviteten aller størst. Meget effektivt bidrar man med mat, medisiner og helsepersonell til at flere og flere holdes i live i fremmede verdensdeler. Disse menneskene vokser opp og øker befolkningspresset enda mer ved sin forplantning og derved føres stadig flere inn i hungersnødens favntak.

Våre politikere er fullt på høyde med sin samtid når det gjelder illusjonisme og organisert selvødeleggelse. Det er ingenlunde slik å forstå at de føler seg presset til å være med på u-hjelpsgalskapen. Det er av et «godt hjerte» de legger oss u-hjelpsskatt!

POLITIKERNE VENTER
SEG ALTSÅ FRED GJEN-
NOM OVERBEFOLKNING
OG HUNGERSNØD!

Jan Helge Grini

Dersom tysker . . .

(forts. fra side 5)

lommen for å vise forrækt for Hakekorsflagget. Man nektet å losse eller laste skip som hadde dette flagg oppe før etter solnedgang. Da var betalingen også bedre. Den 11. april 1940 var jeg kommet tilbake fra Oltedalen og var da på kaien. Jeg har i de 8—10 år jeg hadde arbeidet på kaien ikke sett en slik iver hos norske kaiarbeidere ved lossing av noe skip som denne dagen. Kaiarbeiderne reiste også frivillig til Sola flyplass for lasting av tyske fly som skulle bombe norske soldater utenfor Stavanger.

Den nasjonale holdning hos disse kaiarbeidere, de nevnte 150—200 000 norske arbeidere som arbeidet på tyske militær-anlegg kommer alltid å stå som en skamplett i dette lands historie. Men de vant jo krigen og da spørger man ikke etter kjelt-ringsstreker begått for å berge levebrødet i en slik tid. Dersom alle frivillige og medvirkende norske arbeidere skulle ha mistet sine stemmeretter fordi de hadde virket som de gjorde til fordel for okkupanten, ville AP ikke ha fått flertall i 1945.

Harry Lindstrøm

Svensk-chilensk . . .

(forts. fra side 2)

Når det gjelder avskaffelsen av demokratiet, så vil jeg bare peke på at det ikke ble reduserte demokratiske rettigheter i 1973. De var forsvunnet lenge før det på grunn av Allende, på grunn av ulovligheter, vold og krenkninger av konstitusjonen og lovene. Hans regjering var blitt et illegalt styre.

Den nåværende regjering derimot har støtte fra folkets flertall.

Spørsmålet om menneskerettighetene har vært brukt og misbrukt mot mitt land. Vi er blitt anklaget for de grusomste forbrytelser, men vi har alltid gitt godt dokumenterte svar på anklagene. Disse svar har den internasjonale presse ignorert.

Det finnes nå ingen politiske fanger i Chile. Hvor mange av våre motstandere kan si det samme?

Det er interessant å merke seg at de ivrigste motstandere av Chile ikke er særlig kjent for å respektere menneskerettighetene. Disse lands politiske fanger kan telles i millioner. De bygger murer for å hindre sine innbyggere i å flykte, det finnes pigtråd, elektriske gjerder og vakter med livsfarlige hunder. Det er altså dette som er våre motstanderes høye moral.

Det er trist å måtte konstatere at andre land, som igrunnen er anstendige og velmenende, har sluttet seg til våre fiender. Man synes nok at disse land burde vite bedre, for de har jo adgang til sannheten, men det synes som om de internasjonale kreftene er

sterkere. Dette har skapt frykt i de land vi mener burde støtte oss.

Når det gjelder den økonomiske side av saken, er det skjedd en rask bedring fra det kaos som rådet under Allende.

I løpet av de tre siste år er valuta-reservene steget til 720 millioner dollar. Det må understrekes at i 1976 ble det betalt over 800 millioner dollar til utenlandske fordringshavere. Det var delvis avbetaling på gjeld stiftet av tidligere regjeringer, men også på den milliardgjeld som den nåværende regjering hadde arvet etter Allende.

Handelsbalansen viste i 1976 et overskudd på 280 millioner dollar.

Inflasjonen som var på 1000 % under Allende, er nå gått ned til 3—4 %.

Arbeidsledigheten minsker raskt. Den er nå på 10 %, og det regnes med en ytterligere bedring i første halvdel av 1977.» (Kilde: «Fria Ord», Stockholm).

Trygd til . . .

(forts. fra side 4)

årige skoleelever eller robuste voldsforbrytere det søkes etter.

Som navnet sier er det avrusningsstasjonens oppgave å *av-ruse* klientene. Gi hvile, legebehandling og råd for avvenning. Skal vi le eller gråte når vi hører at klientene får tilbakelevert sitt beslaglagte brennevin etter avsluttet opphold på avrusningsstasjonene?

Arbeidsfør ungdom får i dag sosialpenger, klær og opphold uten at saksbearbeiderne har anledning til å anvise passende jobber. Ingen kan således tvinges til arbeide.

Istedet er oppgaven å gjøre dagdriverlivet mest mulig behagelig for klientene.

Stadig flere herbergister får botilbud i OBOS nye boligblokker, til naturlig forargelse for naboer som ved siden av kjempeinnskudd og høy husleie også må tåle fyllebråk og grove anstaltelser fra «gratispassasjerene».

ET LYSPUNKT FINNER VI på en gård i Oppland fylke hvor en flokk ungdommer befinner seg.

De er alle tidligere narkomane som er gått lei myndighetenes jattung og institusjonenes overbeskyttelse. I stedet satser de på hardt landarbeide i et fast gruppefelleskap.

Gården bærer seg, de er frigjort fra myndighetenes sosialgrep og er blitt friske ved egen hjelp. Ved arbeidsinnsats og jernhard vilje.

Kanskje burde vår sosialminister ta seg en tur til denne gård og la seg belære at begrepet *arbeide* også bør komme inn i sosialsektorens behandlingssopplegg.

Korrespondent, Oslo

SOSIALINDIVIDUALISTISK SAMFUNN

er dannet i Bergen. Inntil vi får en fast postadresse, kan interesserte fra hele landet skrive til oss under adresse Folk og Lands ekspedisjon, postboks 7157 — Homansbyen, Oslo 3. Brevene vil så bli videresendt til oss.

Menings og . . .

(Forts. fra side 8)

dighet og personlig menings- og ytringsfrihet.

I vår omtale av mennesker bruker vi av og til uttrykket: «Ja, han har i sannhet sittet ved Gamaliels føtter.» Gamaliel var som kjent fariseer og skriftlærd. Da apostelen Peter og andre apostler ble stilt for Det høye råd, anklaget for å ha trosset forbudet mot å lære i Jesu navn, hevet der seg i rådet røster for at apostelene burde slås ihjel. Det var da Gamaliel opptrådte advarende med følgende ord, slik jeg husker dem fra min barnelærdom: «Se Eder vel for hva I gjør med disse mennesker. Er deres lære av mennesker, skal den gå til grunne. Er den av Gud, vil I ikke kunne ødelegge den.»

Rektor Stokkeland ved Stokmarknes gymnas synes å ha sittet lenge ved Gamaliels føtter. «Jeg mener imidlertid at vi i vår skole, i vårt demokrati, må tåle ekstremister både til høyre og venstre,» var hans uttalelse.

Høyesterett har også talt, og vi vet nå hvor de ikke har sittet. Det skal bli spennende å se hvor statsråd Kjølvs Egeland har hatt sin sitteplass. Man tør vel gå ut fra at statsråden også har sin Voltaire i friskt minne, da denne

uttalte: «Jeg er dypt uenig med Dem. Men jeg vil gi mitt liv for at De skal ha rett til å si Deres mening.»

Det var jo også engang en mamma som var så stolt av sønnen sin fordi han var den eneste i regimentet som gikk i takt.

Sønnen denne gang heter lektor Olav Hoaas. Skal hans tilfelle komme inn under «Berufsverbot», eller tør vi håpe på noe annet, noe mer anstendig og menneskeverdig?

Glemmer . . .

(Forts. fra side 8)

eller har du funnet sannheten i øst? Din Fører er død, men ennå lever hans idealer og ennå er hans evige sannheter verdt å kjempe for. Men hvorfor svikter du da oss som er villige til å gå i bresjen og kjempe for det meste av det du engang sto for?

Selvsagt er vi noen ungsauer, men det var vel aldri meningen at nasjonalismen skulle stagnere og dø med Quisling's generasjon? Tiden krever at vi legger opp nye strategier for vår kamp, men den er likevel alltid den samme! Kampen mot fremmedstyre og for et Norge i fremgang i et solidarisk folkefellesskap med andre beslektede nasjoner. Ikke høyre-politikk, ikke venst-

re-politikk — men NORSK politikk! Er det ikke det du også vil? Hvordan kan da Folk og Land spørre om hvordan NS-folk bør stemme!?

Quisling døde alene og dere «glemmer» å minnes ham — så kanskje døde han da også for-gjeves . . .

Erik Rune Hansen

Til Erik Rune Hansens skuffelse må vi dessverre si at vi ikke har planer om å gi opp vår åpne linje. Vi ønsker at ting skal diskuteres i våre spalter, bl. a. av den grunn at det alltid er flere veier som kan føre til målet.

Ellers synes det som om ERH er svært skuffet over de fleste NS-folk og over at de ikke slutter sterkere opp om den gruppe han representerer. Til dette er å si at flere grupper av unge mennesker i dag forsøker å ta arven opp etter Nasjonal Samling og Quisling. Hvilken av disse grupper som virkelig blir bærer av arven, må enhver NS-kvinne og mann selv få lov å ta standpunkt til. Folk som fulgte Quisling fra begynnelsen til slutt eller ihvertfall i mange år, kan ha en noe annen oppfatning av hva denne arv består i enn ERH. Det tjener ihvertfall ingen hensikt å insinuere at de har sveket fordi om de ikke på alle punkter er enig med ham.

Red.

BESTILLINGSSEDDER FOR MELSOM'S BØKER

Til Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO),
postboks 924 — Sentrum.
OSLO 1

- Jeg forhåndsbestiller med dette eks. av Odd Melsoms nye bok «NASJONAL SAMLING OG FAGORGANISASJONEN» til en pris av kr. 68,— pr. stk. (Kr. 80,— minus 15 %).
- Jeg forhåndsbestiller med dette eks. av Odd Melsoms nye bok «NASJONAL SAMLING OG FAGORGANISASJONEN» og et tilsvarende antall av hans tidligere bok «PÅ NASJONAL URIASPOST» til en pris av kr. 120,— pr. sett (normalpris kr. 145,—).
- Jeg bestiller eks. av Odd Melsoms bok «PÅ NASJONAL URIASPOST» til en pris av kr. 65,— pr. stk. eller kr. 45,— pr. stk. ved kjøp av 3 eks. eller mer.

Beløpet kr. vedlegges/er sendt til postgirokonto 5 15 02 89/over bankgiro.*) Jeg regner da med portofri tilsendelse.

Navn:

Postadresse:

Sett kryss ved den bestilling som passer.

*) Stryk det som ikke passer.

Stadig rikelig tilgang på «støtteannonser»

Denne gang sier vi hjertelig takk for 49 nye «støtteannonser» på tilsammen kr. 3.845,—. Fortsatt er det et hundretall slike bidrag vi ikke har kvittert for, men slutt for all del ikke å sende oss nye «støtteannonser» av den grunn! Disse annonsene er som kjent bidrag på kr. 50,— eller mer. Også mindre bidrag mottas selvfølgelig med stor takk.

«STØTTEANNONSER»
fra «Folk og Land»s venner.

Takk for følgende bidrag:

H., Burfjord 60,—	B., Røros 55,—	E., Stathelle 60,—	A., Horten 60,—	S., Tangen 60,—
I., Tromsø 50,—	J., Etne 60,—	A., Porsgrunn 60,—	L., Sande 160,—	T., Kirkenær 60,—
G., Tangstad 60,—	N., Ganddal 60,—	A., Porsgrunn 150,—	I. & O., Drammen 100,—	T., Skedsmokorset 110,—
O., Tangstad 60,—	J., Øyestranda 110,—	K., Skien 60,—	H., Krøderen 50,—	E., Rygge 210,—
T., Nesna 100,—	S., Øvrebø 60,—	N., Skien 100,—	O., Hemsedal 60,—	Sympatisør, Spydberg 100,—
T., Steinkjer 60,—	S., Evje 50,—	A., Skien 50,—	A., Geilo 100,—	E. L., Oslo 200,—
H., Skatval 60,—	M., Arendal 60,—	O., Skien 60,—	T., Ulnes 60,—	F. B., Oslo 50,—
		K., Miland 60,—	P., Lesja 60,—	L. R., Oslo 60,—
		S., Østre Halsen 50,—	H., Ringelia 60,—	T. L., Oslo 50,—
		O., Nanset 50,—	H., Øvre Rendal 60,—	M. F., Oslo 100,—
		A., Tønsberg 160,—	E., Nes, Hedmark 50,—	I. B., Oslo 50,—
		G., Horten 60,—	H., Hamar 150,—	«Folk og Land» er i fremgang!

YS — BEGYNNELSEN TIL EN FRI FAGBEVEGELSE?

«Samfunnet er et middel, ikke mer»

Slik dagens norske samfunn utvikler seg, har vi en sterk følelse av at menneskene er til for statens skyld og ikke omvendt. Vi har vært så stille på rekke og rad når myndighetene forlanger det, og tusenvis av mer eller mindre intelligente forskrifter bestemmer hver eneste dag hvordan vi skal innrette oss, enten vi vil eller ikke. Og om vi skulle insistere på å ikke ville, er alle disse forskrifter skadelig utstyrt med strafferegler.

«Samfundet (felleskapet) er et middel, ikke mer.»

Disse ordene står for en helt annen holdning enn dagens kollektivistiske makthavere handler etter. Samfunnet, staten har som sin oppgave å legge forholdene tilrette slik at enkeltmennesket kan få utvikle seg etter evne og lyst, bare med den begrensning at andre mennesker ikke må skades. Og det er det samfunnets plikt å passe på. Et samfunns lykke er summen av individenes lykke. Om alle eller de fleste føler seg innesperret i en tvangstrøye, uten mulighet for å styre sitt eget liv, da er det et ulykkelig, fremmedgjort samfunn vi lever i.

Hvor har vi hentet de ord fra som vi ovenfor siterer? Fra «Redegjørelse for Nordiske Folkereisnings retningslinjer», skrevet av Vidkun Quisling i 1931. Han var i norsk politikk den fremste talsmann for en riktig avbalansering av individuell frihet til utvikling på den ene side og sosiale rettferdskrav på den annen, og nektet plent å være med på en utvikling som vil gjøre mennesket til et anonymt og viljeløst nummer i en jernhardt styrt kollektivistisk stat. Der var han sikkert helt på linje med flertallet i det norske folk.

Men det har han foreløpig fått liten takk for.

MENINGS- OG YTRINGSFRIHETEN SATT PÅ PRØVE

Av lærer Trond Rønning

Denne artikkel har vi tillatt oss å klippe fra Aftenpostens aftennummer 15. mars:

Høsten 1976 sendte NRK et Flimra-program med tittelen «Er historieundervisningen indoktrinering?», hvor vi bl. a. fikk ut snitt av en historietime på Forsøksgymnaset. Lektoren gjennomgikk lærebokens fremstilling av saken, men han la til at han som marxist hadde et annet syn enn det autoriserte i læreboken, som han derpå presenterte for sine elever.

Lektorens måte å drive historieundervisning på ble godkjent uten nevneverdige innsigelser fra panelet. Programmet fikk heller ingen efterdønninger fra noe hold.

Da lektor Hoaas ved Stokmarknes gymnas i et intervju med VG og Dagbladet tillot seg å legge frem sin mening om jødernes fremtidige stilling i Norge under visse hypotetiske forutsetninger, og heller ikke ville godkjenne den etablerte og autoriserte fremstilling av deres skjebne under den annen verdenskrig hevet der seg straks et ramskrik over det ganske land. En

veritabel heksejakt begynte, massemedier skrek «Korsfest, korsfest!» Andre bad om hans øyeblikkelige suspensjon fra skolen. Det var ingen plass for at lektor Hoaas ikke underviste i moderne historie og ikke kunne overføres noen annen forgåelse i historietimene enn å ha lagt frem en noe original definisjon av begrepet nestekjærlighet.

Spørsmålet melder seg: Hvorfor skal det være mer tillatt for lektorer å dosere marxistiske, kommunistiske synsmåter i skolen enn for lektorer å dosere nasjonalistiske, rasistiske, enn si presentere slike synsmåter i avisene? Er det mer berettiget å dosere klassekamp enn rasekamp?

Problemet synes nå akutt og særdeles relevant etter at Solsjennitsyns GULag-arkipelaget er komplett.

Lektor Hoaas' skjebne i norsk skole skal nå avgjøres av departementet, en avgjørelse som i høyeste grad involverer moralsk styrke, upartiskhet og besindighet. Departementet er her involvert i en kamp, ikke bare mot noe, men i langt sterkere grad for noe, for redelighet, anstend-

(Forts. side 7)

I mange år har Norge hatt faglige arbeidstagerorganisasjoner som har stått utenfor LO.

Disse organisasjonene har ofte fått føle presset fra LO som har forsøkt å få kontroll over dem i tur og orden.

En vanlig taktikk i LO har vært å danne en konkurrerende organisasjon som har forsøkt å desimere det allerede eksisterende forbund. Det er klart at de frie organisasjonene har fått problemer når giganten LO har satt inn sine ressurser mot dem.

Derfor har samarbeidstanken ofte vært fremme i disse organisasjoner uten at det noen gang har kommet konkrete former ut av det. Noe av hinderet var at de var redde for å miste sin identitet og at særinteressene kunne bli skadelidende.

I februar 1975, etter mange kontaktmøter, kom 8 av de frie organisasjoner sammen for å for-

søke å samles om de viktigste fellesproblemer.

Inntektspolitiske forhold og en øket innflydelse i samfunns-spørsmål var noen av problemene.

Disse forhandlingene gikk over all forventning og resulterte i en organisasjon med 80 000 medlemmer.

YS ble det forkortede navnet på Yrkesorganisasjonenes Sentralforbund.

Av de 8 opprinnelige organisasjoner besluttet 6 å gå med i YS. Norges Arbeidslederforbund og Nito står foreløpig utenfor. De som er med er Statstjenestemannsforbundet, Norske Bankfunksjonærens Forbund, Forsikringsfunksjonærenes Forbund og Yrkesorganisasjonenes Hovedsammenslutning.

Også økonomisk ble YS en «stormakt» idet den har en sam-

let kontingentinntekt på nær 40 mill. kr. årlig.

Dette er penger som ikke bevilges bort til politiske partier men utelukkende skal tjene medlemmenes interesser.

Den første konfrontasjonen lot ikke vente lenge på seg, mange vil sikkert huske at bankfunksjonærene var nær ved å lamme det norske næringslivet.

Regjering og Storting er nu tvunget til å ta hensyn til YS i arbeidspolitiske spørsmål og kan ikke lenger stenge døren for andre enn LO.

Utenfor YS er det fortsatt 100 000 lønntagere i frie organisasjoner og som bør forstå nødvendigheten av å være med i en organisasjon som kan samordne felles interesser.

Ett er sikkert, LO's monopol er brutt!

Argus

Glemmer dere Quisling?

Herr redaktør!

Da jeg var Folk og Land's redaksjonssekretær, var det en ting det rådde full enighet om og forståelse for i den daværende redaksjonen: Hverken dere eldre NS-veteraner eller vi unge nasjonalrevolusjonære har noe som helst å hente hos de eksisterende partier. Det være seg sosialister, borgerlige, ALP eller «de frie folkevalgte».

ALP (Fremskrittpartiet) var Anders Lange, og med ham et friskt pust i gammelt demokratisk støv. Nå sitter besteborgerligheten der og krangler om taburetter, mens de alle bedyrer sin avstandstagen til NS-folk og det disse måtte stå for. Stemme-kveget er blitt «lik i lasten».

Vera Grønlund er vel noe av det mest Moskva-tro som noen-sinne har stått frem og fisket etter NS-stemmer i avisens spalter — sin «fortid» til tross. Vel er NS-folk en uensartet masse, men de kan da ikke igjen finne sine idealer blant Vera Grønlunds hjernespinne!

Og når det gjelder NS-støtte til den borgerlige eller sosialistiske fløy, så er vel dette bare et spørsmål om graden av servilitet — om å slikke den hånden som slo! Bare en grenseløs naivitet kan få noen til å tro at en hestehandel med et eneste eksisterende parti kan gjøre noe som helst for NS-folks sak. Dere er landssvikere i folks bevissthet — det være seg deres eller min egen generasjon — NS-folk er og forblir «svikerne». Og ingen vil iallfall komme till å tro noe annet så lenge dere kommer logrende og sier: Se her, nå er vi blitt samfunnsstøtter — vi er borgerlige, vi er sosialister, vi er alt — bare ikke NS-folk!

Men det er jo nettopp det dere

Av Erik Rune Hansen

er og må være om dere noen-gang vil oppleve at folk respekterer deres idealer. Stå frem som en samlet gruppe og gjør et politisk fremstøt med deres egne og opprinnelige politiske idealer som basis og plattform! Det er disse idealer endel av oss yngre nasjonalister forsøker å finne frem til og å drive igjennom i dagens norske samfunn. Og selv-sagt blir vi angrepet — på samme måte som dere engang ble det. Vi blir fysisk angrepet av hatefulle kommunist-horder, politianmeldt for plakater som ber om et land fritt for fremmede folke-elementer. De spytter på oss og kaller oss rase-hatere fordi vi vil bevare vår nordiske egenart og rase. Vi blir nektet arbeid, vi mister venner og kommer på kant med familien. Hvorfor? Jo, fordi vi elsker dette landet og dette folket — og derfor kjemper vi denne ulike kampen.

Alle dere som har lest Folk og Land i noen år vil huske en trofast medarbeider som skrev under merket «G. K.». Han hadde ikke selv vært NS-medlem, men var like fullt en av deres mest trofaste talsmenn etter krigen — da det var vanskelig å hevde slike meninger. Han var også opprørt over de mange brutale likvideringer som var blitt foretatt i de «gode nordmenns» navn og skrev en lang artikkelserie i avisen om disse overgrep. I november 1973 skrev han en artikkel under overskriften «Hvor var du?». Den 24. oktober hadde han gått opp på Akershus for å minnes drapet på den mannen dere NS-folk lovet å følge i tykt og tynt. Han stilte seg opp ved merket hvor han falt for 28 år siden — og han

var alene. G. K. skriver:

— Mens jeg sto der savnet jeg dere som kjempet sammen med ham. Hvor var dere? Dere som hyldet ham som Føreren, som lederen for et nytt og lykkeligere Norge — dere som lot ham dø alene.

Jeg hadde håpet at i alle fall en av dere kunne ha vært der sammen med meg. Så kunne vi gitt hverandre et løfte om aldri å svike den mannens idéer.

Men alene sto jeg der og tenkte mine tanker.

Vinden rusket i løv og grener. Dagen var lys og vakker. Jeg la ned min fattiglige blomst ved foten av merket. Så bøyd jeg hodet i ærbødighet og gikk hjem . . . »

Ja, hvor var du? Og hvor er du idag? En respektabel Høyremann med amerikanske idealer

(Forts. side 7)

FOLK og LAND

All post bes adressert til:

Postboks 7157 - Homansbyen, Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugplassen 4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Tirsdag kl. 11—14 og onsdag kl. 18—21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 5 16 45 04
Løssalg kr. 3,—

Annonsepris:
Kr. 0.70 pr. spaltemm. + MVA

Utgiver: A/S FOLK OG LAND
Vikings Boktrykkeri, Oslo